

KIS HIRLAP

AZ ÖREG SUHAJ. (Lásd a 122. lapon.)

Anna,
Tibor,
és Ali,
József,
Gyula.

um-épület.
rsulat.

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(VII. folytatás.)

ALIKA elkomolyodott s látszott, hogy megértette öreg barátját.

— Ugy-e, nekem is vannak rossz tulajdonságaim, melyek miatt bajba jutok s bajt okozok másoknak is?

— Bizonyyal, fiacskám, mert hiba nélkül nincs ember s földadatunk éppen az, hogy iparkodjunk erőt venni rossz hajlamainkon. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha fiatal korban kezdjük meg.

— Oh, én meg fogom kísértetni, igérem, kedves Iván bácsi.

— Nagyon jól fogod tenni, hidd nekem, kedves fiam. Én öreg ember vagyok s keserű tapasztalatokat szereztem.

— De nem az Iván bácsi fia okozta a keserűséget, ugy-e nem?

A gróf nem felelt, hanem ismét annyira elkomolyodott, hogy Palika szinte megijedt s aggódva simulván öreg barátjához, kérde:

— Megbántottam, kedves bácsikám? Talán olyasmit mondtam, amit nem kellett volna mondanom? Oh, olyan rosszul esik, ha így elszomorodni látom. Bizonyosan megint az összetört szobrot juttattam eszébe!

— Nem, kis fiam, szólt a gróf ismét vidámabban. Mondtam, hogy ezt a bal esetet felejtjük el. — Most sétáljunk tovább. Még nem láttad a halastót; azt hiszem, ez is érdekelni fog.

Kisétáltak az erdőből s csakamar eljutottak a halastóhoz, melynek partjait a vízre lehajló fűzek, bokrok szegélyezték.

A tó tiszta vizében látni lehetett a vigan ficzánkoló halakat, melyek között egyik-másik akkora volt, hogy Palika még soha sem látott hasonlót, legfeljebb a képes könyvében.

— Oh, mily gyönyörű tavaeska! kiáltá gyönyörködve És mennyi hal uszkál benne! Itt volna ám pompás dolog halászni!

— Szeretnél talán halászni? kérde a gróf mosolyogva.

— Oh, de mennyire! Tudom, itt már én is fognék halat... aztán Iván bácsi megfőzetné... oh! az izlenék csak pompásan.

— No's, hát majd valamelyik napon kijövünk ide halászni és azt a halat, a melyet te fogsz meg horgodra, elviszed a nagymamának s megkéred, hogy azt neked külön készíttesse el úgy, amint te legjobban szereted.

Palika tapsolt örömeiben. De aztán hirtelen így szólt:

— Igen ám, csakhogy nekem nincs halászhorgom!

— Sebaj, van nekem elég.

— Igen, de nekem erős, nagyon erős kell.

— Miért?

— Hogy el ne törhessem. Nem szeretném, ha még valamit eltörnék.

Már esteledett, midőn Palika, egészen boldogan a kellemesen töltött órák után, szerencsésen és épkezéssel visszaért a Kőfalura öreg szüleihez. A nagyapánál éppen vendégek voltak, Palika tehát Dorinához sietett s neki mondta el először, mit mindent látott. A kis leány feszült érdekléssel és irigység nélkül hallgatta

a sok szépet, amit Palika elbeszél; még bábiját is félre tette. (Lásd a képet a 116. lapon.)

— Oh, ha ott lehattél volna, Dorina! szólt Palika. Oly szép ott minden! Pedig még a felét sem láttam, a kertben nem voltunk, sem az üvegházban, sem az istállóban, hol a gyönyörű lovak vannak, sem a majorságban a teheneknél. Oh, egy nap alatt meg sem lehet azt mind nézni. De Iván bácsi megígérte, hogy még többször is elvisz magával és megígérte, hogy majd te is velünk jössz. Ugy-e jó lesz?

Dorina persze nagyon jónak találta s csak annál figyelmesebben hallgatta Palika elbeszélését. Egy dologról azonban Dorina előtt mélyen hallgatott Pali barátunk: a szobor összetöréséről. De mikor aztán a nagyapával beszélt, ezt legelőször mondta el, még pedig egészen őszintén, mint nyílt szívű gyermekhez illik.

— Ezt bizony nagyon sajnálom, szólt az öreg ezredes komolyan. — Már látom, fiam, hogy egy táblát kell a hátadra akasztanunk ilyen fölírással: »Minden ember vigyázzon, mert ez a fiu mindent összetör, amihez hozzányúl.«

— Oh, nagyapácska!

— Ugy van. Hiszen minden nap azt kell hallanom, hogy ezt vagy azt összetörted. Utóljára majd összetöröd a saját fejedet.

— Istenem! szólt a nagymama ijedten.

— Ilyen szelet urdi fiunál biz' az megeshetik, folytatá az öreg ur vállvonogatva. Persze, ez még nagyobb baj volna, mint a szobor összetörése, ámbár rendkívül fájlalom, hogy kedves szomszédunk-

nak oly kárt okoztál. Ezért tehát, kedves fiam, jobban vigyázz ezentul magadra és — másokra is!

Szögvári ezredes családja és Somfalvai gróf közt csakhamar őszinte, meleg barátság fejlődött ki s majd mindennap találkoztak. Vagy a gróf lovagolt át Kőfaluba, vagy Szögváriék kocsiztak át a kastélyba s nem telt belé egy hét, már a kis Dorina épen úgy szerette Iván bácsit, mint Palika. Mert a gróf igazi nemesszívű férfiú volt, tele jósággal mindenki iránt; a gyermekeket pedig különösen szerette s mindent megtett, hogy örömet szerezzen nekik.

Palika és Dorina alig tudtak egyébről beszélni, mint a mit a somfalvai kastélyban láttak. Egy napon Palika nagy örömmel rontott be a gyerekszobába s így szólt:

— Dorina, Dorina! Hamar, öltözzél, Iván bácsi jó s itt fog ebédelni nálunk, itt marad délután is. Mártha dada, szépen öltöztesse föl Dorinát!

— Dorina miatt ne busuljon, szólt Mártha asszony, Dorina mindig csinos. De maga, maga, Palika! Ni, már megint karmolás van a kezén, a zekéjén meg tintepecsét van! A haja is úgy áll, mintha egy hét óta nem fésültem volna. Mit fog mondani Iván bácsi, ha így jelen meg előtte!

Persze, nem jelent meg úgy, hanem szépen átöltözve más ruhába.

Az ebéd kellemesen folyt le vidám beszéd között, a két öreg ur, mint afféle katonaviselt ember, számtalan érdekes dolgot beszélt el s mikor csatáikról, merész kalandjaikról beszéltek, Palika még a lé-

leketét is visszafojtotta, csak hogy egy szót se szalasszon el. Az ebédnek már régen vége volt, a kis társaság a kertre nyíló árnyékos tornáczon helyezkedett el s Palikának mégsem jutott eszébe semmi-féle játék, szaladgálás; akár estig is elhallgatta volna Iván bácsi és a nagyapa beszédét.

Mártha asszony azonban jól tudván, hogy nem illik a gyermekeknek miudig ott lenni a nagyok társaságában, egy idő múlva megjelent és hívta Palikát, hogy jöjjön Dorinához játszani. Pali barátunk úgy tett, mintha nem hallotta volna; de a nagymama figyelmeztette, hogy Mártha dada hívja.

... A KIS LÁNY FESZÜLT ÉRDEKEL HALLGATTA. (Lásd a 115. lapon.)

— Oh, kedves nagymamácska, csak még egy kicsikét maradassak itt, szólt Palika esdeklő hangon.

A nagymama talán engedett volna a fiu kérelmének, de az öreg ezredes közbeszólt:

— Nem, fiam; Mártha dada hív s jól tudod, hogy engedelmeskedni tartozol neki. Most tehát köszönj szépen és menj.

Az ezredes e szavakat szokott módon

határozott hangon, de nyájasan mondta s máskor Palikának nem is igen jutott eszébe engedetlenkedni, bármily ellenére volt talán a nagyapa parancsa. De ma, — ma a nagyapa roppant meglepetésére, nem hallgatott az intő szóra, nem engedelmeskedett, hanem ott akart maradni tovább is. Pedig jól tudta különben, hogy amit a katonás öreg ur egyszer kimondott, annak meg kell történnie.

— Kedves nagyapa, csak még egy kicsikét . . . szólt Palika.

— Nem! Tudod, hogy amit mondok, annak meg kell történni.

De Palika még mindig nem mozdult, arczán kedvetlenség és bosszuság látszott,

sőt nagyon közel volt hozzá, hogy szokása ellenére daczoskodva nézzen a nagyapa szeméi közé. Az öreg ur már épen komolyan megharagudni készült s ki tudja, milyen kellemetlen vége lett volna a dolognak, ha a gróf hirtelen le nem hajlik és

KÉPEK TÖRÖKORSZÁGBÓL. A kis koldusvezető. (Lásd a 118. lapon.)

fülébe nem sug valamit Palikának. És a kis fiu arczáról rögtön eltűnt a haragos felhő, szeméi fölvidultak s nyájasan köszönve, kiment Mártha asszonyhoz és Dorinához.

Szőgvári ezredes kissé csodálkozott, micsoda titkos varázsszavakkal tudott a

gróf ily hirtelen hatni Palikára; pedig abban semmi boszorkányság sem volt, mert a gróf csak ennyit mondott:

— Kis fiam, emlékszel-e még, miről beszélgettünk minap az erdőben? Emlékszel-e, mit ígértél? Azt, hogy őrizkedni fogsz az olyan gonosz ellenségtől, amilyen

az indulatosság, makacosság. Most mutasd meg, hogy be tudod váltani szavadat.

És Palika beváltotta szavát, vitézül leküzdötte indulatát és illedelmesen távozott.

— Derék fiucska, mondhatom, szól a gróf. Ön büszke lehet kis unokájára, ezredes ur. Irigylem öntől a kis ficzkót!

A nagypapa természetesen örült a kis fiu helyes viseletének, a nagymama pedig azzal jutalmazta meg, hogy másnap ismét magával vitte a városba, hova egyetmást bevásárolni ment. Palika nem volt ott azóta, hogy a majmot látta s a nagymama most sokkal nyugodtabb volt, mint akkor, tudta, hogy Pali barátunknak nem egyhamar lesz ismét kedve elfutni valami majom vagy efféle után. Nem is távozott Palika a nagymama mellől, — de azért mégis talált megint valamit, amivel aggodalmat okozzon.

(Folytatása következik.)

A HÁROM LÁBU KUTYA.

Kedves Forgó bácsi!

A »Kis Lap« minapi számának megérkezése után mindjárt olvastam a »három lábu macska történetét« és elolvasása után eszembe jutott, a mi nálunk ezelőtt néhány héttel történt.

Azonban a dolog történetét egy időre elhagyva, elejére kell átmennem.

A dolog története előtt körülbelül két évvel egyik szolgálónk a péktől haza jöve egy szép kis kutyát hozott magával; örömmel fogadtuk az új vendéget, azonban édes atyánk, mivel emeleten lakunk, nem engedte meg a kutya tartását.

Mi testvérek összebeszélve, titokban tartottuk pár napig a kutyát, míg végre atyánk látva az állathoz való ragaszkó-

dásunkat, megengedte, hogy megtartsuk. Képzhető milyen nagy lett az örömünk!

Hónapok multak, sőt egy év is elmult, mióta a kis kutya nálunk volt; oly virgocz és oly hű kutya lett, hogy párját is ritkán találni.

A kutya nőtény lévén, három kölyke lett, és ezek közül egyiknek-három lába volt!

Szegényke sok bajt és hurczolást állt ki, mivel Fehérváron a gymnásiumi muzeumba és a nagy muzeumba is elvitték; de sehol sem ajánlkoztak annak kitömésére, s azt mondták neveljük fel mi s nagy korában majd elfogadják. Azonban a kutyának az első lába hiányzott és így nem volt alkalmas a felnevelésre.

A kis három lábu kutya végre is egyik testvérével együtt vízbe fojtattot, mert mindnyájan azon véleményben voltunk, hogy jobb szegénykének még fiatal korában elveszni, mint hogy nagy korában szenvedjen, míg végre is agyonütnék.

Igy végezte a három lábu kutya életét. A harmadik kutya pedig az anyjával egerésznek a szőlőben, hol a nyarat töltjük.

Ezek után maradok kedves Forgó bácsinak

hű olvasója

Fehérvárt, augusztus hóban.

Boross Endre.

KÉPEK TÖRÖKORSZÁGBÓL.

(Képekkel a 120—121. lapokon.)

TÖBB hónappal ezelőtt sokan voltak köztetek, kis olvasóim, kik bebizonyítottatok meleg részvételteket a szomszéd vitéz török nemzet iránt, mikor ez véres háborukat folytatott az orosz ellen s ti pénzt és tépést küldtetek a szegény török sebesültek javára. Tudom, azóta is hallottatok, beszéltek a törökökről s bizonyosan érdekelni fog, ha megint bemutatok nektek néhány képet Törökországból.

A török birodalom, mint a térképen láthatjátok igen nagy és három világ.

részre terjed, — egy része van Európában egy másik Ázsiában, a harmadik Afrikában. E nagy birodalomban nagyon sokféle nép lakik, még pedig sok keresztény is; de az uralkodó nemzet a mohamedán vallású török s ettől nyerte nevét is az ország.

A törököknek nemcsak vallásuk, hanem mindenféle szokásaik is teljesen különböznek a mieinktől, ami természetes, mert egészen a legujabb időkig azt tartották, hogy csak az lehet jó s csak azt szabad cselekedni, amit a »Korán« vagyis az ő szentírásuk rendel és még mai napig is csak kisebb rész hajlik az európai művelt nemzetek szokásaihoz, a többiek szigorúan a Korán parancsai szerint élnek. De azért nem kell ám azt hinni, mintha e mellett nem volnának derék, tudós, művelt emberek, épen úgy, mint vannak nálunk: csak hogy egészen másféle módon rendezik be életüket.

A török házak például nem nyílnak oly szép tág ablakokkal, mint a mi házaink; viszont azonban annál nagyobb gondot fordítanak a ház belsejére, hol tágas, kellemes tornácok, virágos kertek vannak s itt él a család, távol a zajtól és minden kíváncsi szemtől. Az asszonyoknak csak egészen elfödött arcczal szabad kilépni az utcára, de bent a házban járnak-kelnek s a gyermekek is itt töltik napjaikat. A vagyonosabb családok sok rabszolganőt tartanak s ezek végeznek minden munkát a ház körül. Az apának és a felnőtt fiúknak külön lakosztályuk van s a férfivendégnek csak ide szabad belépni, viszont ha nők jönnek látogatóba, ezeket a női lakosztályba vezetik. A törökök nagyon vendégszeretők, s ha férfi jön látogatóba, azonnal hoznak számára kávé s szivart, melyet nem illik visszautasítani, még ha a vendég nem is szereti a kávé s szivart. A nőket viszont édes csemegével vendégelik meg.

Ebédre a nők és gyermekek szintén külön gyűlnek össze, de nem ám olyan te-

ritett asztalnál, mint mi. A törököknél általános szokás, hogy a földre terített szőnyegen, vagy nagyon alacsony pamlacon ülnek. Ebédnél az ételeket igen alacsony asztalkára teszik s aztán körül leheverednek a puha szőnyegre: a kést-villát még csak igen kevés házban használják, hanem bizony belemarkolnak az ujjokkal az ételbe, legfeljebb ha apró botcska féle eszközzel segítenek kissé magukon.

A nagy városokban természetesen már sokkal előbbre haladtak, különösen fővárosukban, Konstantinápolyban, mely a világ egyik legszebb fekvésű városa. A Bosporus tengersizorosa mellett terül el s egy milliónál több lakosa van, csak hogy nem csupa török, hanem mindenféle más nemzetbeli és más vallású is. Ezért Konstantinápoly utcáin nagyon tarka csoportokat láthatni s az európai utazó itt napokig járkálhat és mindig új furcsa alakokat fog látni. Ilyen alakokat mutatok be ma nektek, p. o. a világtalan koldust vezető kis török fiúcskát, ki pompásan ismeri a roppant város minden zugát; aztán a vándor mészáros, aki a húst körülhordja az utcákon, úgy hogy a szakácsnénák nem kell érette messzire fáradni.

Egy furcsa nevezetessége Konstantinápolynak a tömérdek gazdátlan kutya. Ezer meg ezer kóbor, éhes eb kószál szerte az utcákon kisebb-nagyobb csapatokban. Egyiknek sincs gazdája, senki sem gondoskodik róluk, mégis megélnék az utcára dobott hulladékokból. Szerencsésük, hogy az utcákat Konstantinápolyban csak kevés helyen söprik és tisztítják s így van mindig hulladék, szemet, amiben a kóbor kutyák kaparászhatnak s ha itt-ott az utcaszeprő mégis összeszedi a szemetet, a kutyák nyomon követik egészen odáig, a hová a szemetet elhordja; itt aztán megint keresgélhetnek holmi száraz csontokat.

KÉPEK TÖRÖKORSZÁGBÓL. *Törökialád ebédnél.* (Lásd a 118. lapon.)

AZ ÖREG SUHAJ.

(Képpel a czimlapon.)

BÁR mint mondják: k u t y a
 Meleg napok járnak,
 Nem barátja még sem
 Vén Suhaj a nyárnak.
 Ottan nyelvel búsan
 A pitvarajtóba',
 Ezen böleselkedik:
 »Csak inkább tél vóna!»

Mikor aztán emez
 Ohajtása bételt,
 S fagyos szellő járja
 Lakását, a fészert;
 Dideregve morog:
 »Rút ez a december!
 Nyáron mégis inkább
 Csak megvan az ember.«

Szóval ellensége,
 Nagy, a kalendárjom,
 Elégedetlen, bár
 Milyen idő járjon;
 De megbocsáthatni
 E kis gyöngeséget
 Hűséges voltaért
 Suhaj ő kemének.

Mert hulljon hó avagy
 Pörzsöljön izzó nap,
 Legyen januárjus
 Vagy augusztus hónap:
 Egyenlőkép hiven
 Örzi a ház táját
 Aklot, csürt s a gazda
 Minden más marháját.

Jaj a tolvajnak, ki
 Beosonni próbál,
 Megcsipi a Suhaj
 Izibe' tarkónál;
 Mint a tigris rohan
 Vérszomjason rája
 S megszenvedí fogát
 Zsivány lábikrája.

Félelmes, ha ilyen
 Esik idő jártán;
 De különben olyan
 Szelid, mint a bárány;
 Mariska, a gazda
 Iczipiczi lánya
 Nagy füleit jaj beh
 Sokszor megezibálja!

AZ ERÉNY GYŐZELME.

— Beszély. —

Elbeszéli Gyula papája.

(Vége.)

NÁSNAP délután Szöllősyt és Gyarmatit a halászkunyhó előtti padocsán ülve találjuk.

Odabent a kunyhóban, melynek nyitott ajtaján keresztül vidor gyermekcsevegés hallatszik, a leánykák társalognak kis pártfoglaltjukkal, Petivel, kinek állapota tetemesen javult a jó leánykák gondos ápolása folytán. Ettike sok mindenféle csodás meséket tudott, melyeket dadájától hallott volt, s most Petikének újra elbeszélte; Aranka meg szép versecskéket mondott, melyeket a mamától tanult. Peti figyelmesen hallgatá mindezt, s mikor azután magára hagyták, elgondolkodott a fölött, hogy mily jó lenne sokat tanulni, sokat tudni, mily pompás dolog volna, ha ő is tudna olvasni, írni, versecskéket szavalni, meséket mondani! De hát ki fogja őt mindezekre megtanítani? Ha felgyógyul, s apja hazajön, majd megkéri, hogy küldje iskolába, hadd legyen ő is oly okos, oly kedves, mint kis jóltevői. Mert eddig bizony semmit sem tudott a szegény fiú, legfeljebb picziny vízi malmot csinálni nád-darabokból, szélmalmost zsindelekből, meg lapos kavicsokat ugratni a vizen.

Örömet járatta volna apja iskolába, de ehhez is pénz kell, hogy könyveket, tisztes ruházatot, csizmát vehessen; pénze pedig szegény János halásznak vajmi kevés volt.

De hát hol maradhat az a jó apa oly sokáig? töprenkedék Peti? Mi történt vele? Talán sok halat fogott s azt ment eladni a városba. Vagy talán — de hiszen a csónak ott kint van a helyén, a tulsó partra át nem mehetett.

— No csak várjunk még; a kis kisasszonyok is biztattak, hogy majd csak viszontlátom!

Ezzel Petike nyugodtan feküdt végig szalmaágyán, s türelmesen várt, — várt, míg a nap le nem szállott a hegy mögé, s az álom őt is el nem nyomta.

E közben ott fenn a kastély erkélyén együtt ültek Szöllősyék Tóni bácsival, csendben gyönyörködve az előttük elterülő szép tájban. Köröskörül nyugalom uralkodott, a tiszta légben épen úgy, mint a kék viztükrön. Szöllősy és neje kissé nyugodtabbak voltak ugyan mint előbb, mivel a várva várt pénz is megérkezett az öreg Gyarmatinétól a reggeli póstával, s így nem kellett attól tartaniok, hogy kötelezettségüknek eleget nem tehetnek; de mégis meglátszott rajtuk, hogy fájó szívvvel gondolnak ama keserű perczre, mikor majd e helyet — talán örökre el kell hagyniok. A jó Tóni bácsi észre vette ezt, s még mielőtt a kis leányok kérhették volna, kijelentette, hogy ezentul is úgy tekinthetik e helyet mint ha az övék lenne, és lakjanak itt nyáronként.

A Balaton taván sok apró csónak volt látható. A környék valamennyi halá-

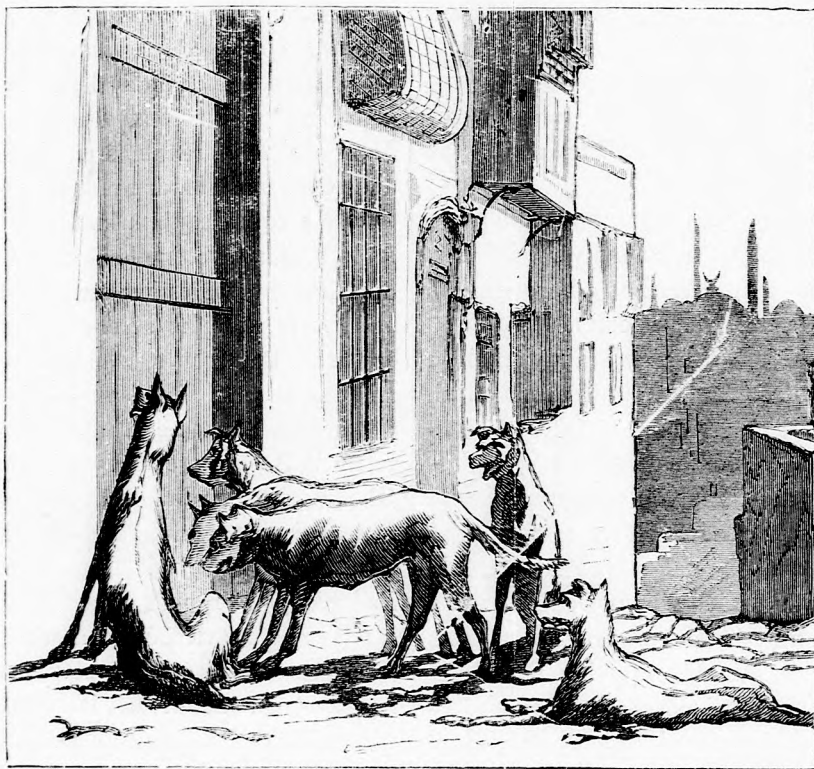
sza ilyenkor veti be hálóját, azért népes a viz. De egy hajót láttak köztök, a melyen nem halászok ülnek, s nem is halfogással foglalkoznak. Egyenesen Badacsony felé tartanak, s el is érik, mielőtt be estelednék. Hogy is ne érnék el, mikor az evezőket oly hatalmas, erős karok forgatják mint a Pista hajóséi!

Mikor először találkoztunk vele itt a vizen, akkor mogorva, durczás kinézésű fiu volt, s szeméit mindig lesütötte mások előtt, mint aki rosszat forral a fejében. Most alig lehet reá ismerni. Vidám, mosolygó arcczal, bátor nyilt tekintettel ül ott, és gyorsan hajtja a kis ladikot előre. Azon a pénzen vette e hajócskát, a melyet Jánostól kapott; és ime szerencsét hozott neki, mert mindjárt az első napon akadt egy utasa Bogláron, s ez az utas nem más, mint az a fiatal orvos, kit János halász vitt volt át a tavon s ki még jókor érkezett volt Budapestre, hogy a súlyos beteg állapotát jóra fordíthassa, most pedig jött beváltani ígéretét a derék halász kunyhójába. Pista biztosnak hitte, hogy mire Badacsonyba ér, már János gazda elintézt mindent, visszavitte a pénzt, s így jóvá tette a lopás által okozott kárt. Ezen remény és az elhatározás, hogy már most szívvvel-lélekkal megmentőjének fog élni, hogy bűnét — melyet oly keservesen megbánt, elfelejtse vele, és hogy sorsán becsületes munkával segítsen, — mindezek boldoggá tevék Pistát; szeméi fénylettek s vidám nótákat füttyörészett utközben, alig várva, hogy János gazdát viszontláthassa.

Mily keserű volt azonban csalódása, mily nagy volt fájdalma, midőn partra

szállva, benyitott a kunyhóba, s ott Peti-kétől megtudta, hogy János már másodnapja nem volt otthon. Iszonyu sejtelen fogta el Pistát. A halászt bizonyosan valami baj érte ő miatta. Talán a vízbe fult, mikor az éjjel visszajött Boglárról!

Vagy talán elfogták, börtönbe hurczolták az elrablott pénz miatt! A lelkiismeret, mely már-már megnyugodott volt, ismét feltámadt és gyötörni kezdé Pistát. Mint egy őrült, úgy rohant ismét ki, és futott, maga sem tudta hová.

KÉPEK TÖRÖKORSZÁGBÓL. *A kóbor kutya.* (Lásd a 118. lapon.)

A jó orvos ezalatt megvizsgálta s kikérdezte Petit, azután jegyzőkönyvéből egy lapot kitépve, arra felírt valami gyógyszert, s megígérvén a kis fiúnak hogy holnap ismét megnézi, eltávozott. Sietve haladt a szőlőkertek között vezetó

ösvényen fel, egyenesen Szöllősyék lakása felé.

— Mily meglepetés önt itt látni, orvos ur! kiáltá Tóni bácsi, ki már régebben ismerte az orvost és barátságos kézszorítással üdvözlé.

— Bocsánatot kérek, hogy alkalmatlankodom, kezdé az orvos, miután Szöllősyéknek bemutatott s helyet foglalt. Egy kis betegem van odalent a konyhában, kitől megtudtam, hogy önök kegyes pártfogásu v vették. Engedjék meg,

hogy e jótéteményökért én mondjak hálás köszönetet a szegény becsületes halász helyett, aki — úgy hallom, még nem tért haza.

— Kis leányainké az érdem, hogy Petike meg van velünk elégedve, felelé mo-

KÉPEK TÖRÖKORSZÁGBÓL. Az utcaseprő és a kutyák. (Lásd a 102. lapon.)

solyogva Szöllősyné; ők ápolják a szerencsétlen kis fiút.

— Sajnos, — mondá Tóni bácsi komolyan, hogy a becsületes elnevezés nem épen illik Petike atyjára.

— Hogy hogy? kérdé az orvos elbá-

mulva. János gazda képes lenne valami gonoszságra? hisz ez lehetetlen!

— Hagyjuk ezt, szólalt meg Szöllősy ur; hisz az ellopott pénz megkerült, s a bűnös már bűnhődik a börtönben.

Az orvos felugrott székéről.

— Mit?! kiáltá, János a börtönben? ez az istenfélő, önfeláldozó ember, ez a szerető apa! uraim, itt valami nagy tévedés forog fenn; itt tennünk kell valamit..

— Nem forog fenn tévedés, mondá Gyarmati, mert János nem tagadja, hogy ő lopta el az öt ezer forintot; különben is az ő kunyhójában találtuk meg a szalma között.

Az orvos alig tudott magához térni. Ily rettenetesen csalódott volna ő a halász becsületességében?!...

Egy inas lépett be ekkor és jelenté, hogy ama hajós legény van ott kint, a ki Gyarmati urat hozta át Bogláráról, s ő vele kívánna beszélni.

Tóni bácsi megdöbbsent, mikor a folyosóra lépve, Pista arcát megpillantá; annyira ki volt azon fejezve a lelki fájdalom és kétségbeesés.

— Uram, édes jó uram! kezdé a szerencsétlen hajós fuldokló hangon, mielőtt még Gyarmati egy szót szólhatott volna; egy borzasztó bűn nyomja lelkemet! nem hallgathatok tovább, mert megtudtam, hogy egy más, ártatlan ember szenved miattam. Oh legyen irgalmas, segítsen Jánost kiszabadítani a börtönből! Életemet, mindenemet neki köszönöm. Én raboltam el a pénzt; én dugtam azt el János kunyhójában, mert őt is részesévé akartam tenni a bűnnek. De ő ellent állott, ő ártatlan, esküszöm! Jőjjön uram, kérem, ne késsünk; önnek ismeretsége van a bíróságnál, ön tudja a törvényt, jőjjön velem, vádoljon be engem, mert én vagyok a rabló. Tegyenek velem a mit akarnak!

Ez utolsó szavak oly elszánt, erős hangon voltak mondva, hogy az erkélyen

ülő társaság is meghallotta; Szöllősy és az orvos kisiettek és Pista, most már valamivel nyugodtabban, ő előttük is elmondta, töredelmes vallomását.

— Becsületszavamra megfogadtam János gazdának — így végzé szavait, mikor életemet megmentette volt, hogy nem engedem többé magamat büntetetre csábítani, hanem ő vele együtt becsületes munkával keresem közös kenyerünket. János viszont szavát adta, hogy el nem árul; s most azért engedi magát börtönbe zárni.

A bánat és az őszinte jó szándék mondatták ezt Pistával; s a három férfi meghatottan hallgatá beszédét. Végül Gyarmati ur szólalt meg.

— Halld, barátom! Bűnöd nagyságát tetemesen enyhíté az, hogy őszintén megbántad, és a jó utra tertél. Nem kétlem, hogy elbeszélése való, s te a Jánosnak adott szavadat szentül meg fogod tartani. Az elveszett összeg megkerült, és így kára senkinek sincs. Kivánságodat örömmel teljesítem; azonnal kocsira ülünk, és sietünk be a városba, hogy a szegény ártatlanul szenvedőnek visszaszerezzük szabadságát.

* * *

Itt talán be is fejezhetném elbeszélésemet, kedves kis olvasóim?!... Csak még néhány szóval mondom el azt, amit talán úgy is sejtetek. Nem volt nehéz dolog Jánost kimenteni, és Pista büntetését elengedtetni. A jószívű orvos is buzgó részt vett ennek kieszközlésében. János gazda és Pista aztán fogadásukhoz híven együtt és egymásnak éltek, becsületes munkában, melynek a szerencse is kedvezett annyira, hogy néhány év múlva már oly nagy hálót vehettek maguknak,

melyet tizenkét halászegény alig birt kihuzni a partra; azonfelül két vitorlás hajóra tettek szert, melyek nyáron át jó keresetet adnak, mert a vidékbeliek évről-évre többen jönnek a kies Balaton partjaira nyaralni, s még többen szüretelni. Petire ugyszólván nem kellett egy fillért sem költeniök. Etti és Aranka, e kedves, jó gyermekek, nem szüntek meg gondoskodni róla, iskolába járaták, ruházták, s mikor aztán a fiu nagyobbacska lett, egy kis munkát is szereztek neki; végül pedig Szöllösyék kertjük és szőlőjük gondozását bízták reá, s most jól megy a dolga.

Hiszen a kertet és szőlőt Gyarmatiék vették volt meg! fogjátok mondani. Igaz. De azután a dolog így esett: Nehány évvel a történetek után egy gyászpecsétés levél érkezett Szöllösy urnak Budapestről. Tóni bácsi írása volt. A gyászpecsétés levél vége legyen e történet vége is.

Igy szólt a levél:

»Fájdalmamban némi vigaszomra szolgál, kedves barátom, hogy szegény anyám utolsó akaratát teljesíthetem. Arra kért, és általam arra kéret titeket is, hogy a badacsonyi házat, kertet és szőlőt ismét kizárólag a tieteknek tekintsük, ugy, mintha soha nem is alkudtunk volna reá. Az áldott jó anya és igaz barátnő emlékére, kérlek, fogadjátok ezt szívesen; és őszintén óhajtom, hogy kedves családotok fölött ezentul ne a gondok, hanem az ég legjobb áldásai lebegjenek. Baráti szívéhez zár, szeretett kis leányaitokkal együtt, a viszontlátásig

igaz hű barátod

Gyarmati.

A »KIS LAP« XV. kötet 5-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

»Elemi káté.«

Helyesen fejtették meg: Pécsy Angyalka és Irma, Szlávy Sarolta, Valthér Mariska és Ilonka, Baján Irén és Mariska, Mihályfi Elvira és Feri, Siska Erzsike, Szászy Ilon és Józsi, Piufsch Lajoska, Sártory László, Liszauer Jolán és Lénard, Zatlukál Erzsike és Jóska, Elsner Heléna, Aranka és Aurél, Munk Pál és Péter, Reiner testvérek, Demeter Albert és Dezső, Altver Jozefa, Kohn Julcsa és Ignác, Fischer Sándor, Hungerleider József, Mencil Szeréna, Zombory Mariska és Anna, Kárpáthy Margit, Ballassovich Alice, Strasser Lajos, Ritter Erzsike, Berzeviczy Gyula, Gyóry Tibor, Horváth Malvin és Ida, Lovász Irma, Sarolta és Liza, Heyder Laura, Buday Emma, Kohn Sándor és Ali, Blaskovics Fridolin, Fraenkel József, Hanvay Mari, Adler Dávid, Fischer Sándor, Pressburger Feri, Kohn Ignác, Bosko Zseni, Fekete Elek, Ádám Zsiga, Lositz Karolina, Végh Kálmán, Osko Lujza, Laubocher Ernő, Vári Bertha, Sándor és József, Scholcz Erzsike, Zeller Árpád, Szentirmay Béla, Mellyes Irén, Burger Vilma, Jurisics Milike, Genersich Linka, Reichenberger Sándor, Tröster Béla és Kummer Gyula, Lőrinczy Aranka, Feleki Ludovika, Mihályfi József, Baróthi Balás Elemér, Ulrich Etelka, Fábry Károly, Sztompák Jenő, Horváth Etelka, Kanitz Zsigmond, Krausz Berta, Schiffer Miksa, Freud Zsiga, Krón József, Lövinger Sándor, Schwarcz Róza, Hirsch Ödön, Laufer Margit, Balczár Irénke, Feiler Lázár, Weinmann Hermina, Mariska, Jenni és Lajos, Buda Kálmán, Gáspárdy Katinka és Erzsike, Csicsmanczay Emilia, Gizella és Lujza, Marchisin Valéria.

KÉPREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szirmay Vilmos. Örömmel veszem tudomásul, hogy a kis Palika megtetszett neked. Azt hiszem, hovatovább annál inkább meg fogod szeretni a kis szeleburdit. — Fraenkel Józsi. Meg fogom rajzoltatni. — „Lolához.“ Nem kö

zölhetjü . — **Buday Emma.** Alkalmilag reájok kerülhet a sor. — **Kaufmann Mór.** A lap küldése iránti panaszod a kiadóhivatalhoz tartozik ; átadtam oda s kétségkívül segíteni fognak a bajon. Ami költeményedet illeti, azt azért nem közöltem, mert nem üti meg a közölhetőség mértékét. — **Genersich Linka.** Hogy miképen kell a rejtve nyeket megfejteni ? arra nézve utmutatást nem adhatok, mert annak nincs szabálya. Ha

kissé töröd a fejecskédet, majd rájössz a nyitjára. A tanító bácsi helyesen teszi, hogy nem segít, mert azt akarom, hogy a magatok erejéből fejtsétek meg a rejtvényeket. — **Pécsről** egy feledekeny kis olvasó beküldte a »Kis Lap« 6-ik számában megjelent rejtvény megfejtését, de nevét elfelejtette aláírni. Most tehát írd meg, ki vagy ? — **Osko Lujza.** Forgó bácsi csak magyar »Kis Lap«-ot szerkeszt, tehát nem küldheti ne-

☞ KÉPEK TÖRÖKORSZÁGBÓL. A *husárus*. (Lásd a 118. lapon.)

ked a lapot nemetül. Egyébiránt a német nyelvben gyakorolhatod magadat eléggé jó német könyvek olvasása által. — „A kis hegedűs.“ Igen sok javítást kíván nyelvezet tekintetében. Ha időnk engedi, megpróbáljuk kisímitását s akkor talán megjelenhet. — **Fischbein Sándor.** Előbbi leveled hangja följogosított oly föltevésre ; csak tőled függ, hogy újabb soraidd után jobb véleményben legyek ; hiszem is, hogy úgy lesz. — **Liszauer Jolán és Lénárd.** Alkalmilag majd teljesülhet kívánságtok s közölni fogom

ama érdekes tájak rajzát is. — **Feleki Ludovika.** A »Kis Lap« bekötéséhez való tablákat megkaphatod Hirhager Károly budapesti könyvkötőnél (akadémiai bérház, Lipótváros.) — „A kis hazug.“ A hang nincs eltalálva, kifejezései tulajdonképpen föllengzőek. Csak gondos átdolgozás után volna közölhető. — *Az itt tüzetesen meg nem említett küldemények — naggyobb részt rejtvények — nem közölhetők, mert vagy nem szabatosak, vagy nagyon is könnyűek és már ismeretesek is.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.